

[Hans Jacob Sørensen.]

om disse Tusinder af arbejdsivrige, dygtige, nøjsomme Kvinder og Mænd af Husmands- og Gaardmandsstanden bliver drevet fra Hus og Hjem, ja, det vil blive et større Tab for Samfundet, end nogen aner.

Vender vi os derefter til Byerne og ser det store Tal af ubeskæftigede der og prøver Spørgsmaalet: denne Arbejdsløshedssvøbe afdæmpet ved Understøttelse — bliver Stillingen jo ogsaa her: Understøttelse giver ikke Beskæftigelse, Understøttelsen kræver Millioner og atter Millioner af Kroner, og hvor skal disse mægtige Beløb til Land og By skaffes fra? Efter min Mening ligger Svaret paa dette sidste Spørgsmaal i den ene nøgterne Sætning: Vejen til Fremskaffelse af Millionbeløb til Understøttelser er ret snart ufarbar. Regeringen og Rigsdagsflertallet har jo selv erkendt, at de Landbrugerne for indeværende Aar paaliggede Skatter for en betydelig Parts Vedkommende maa bæres og betales af andre end de paagældende for haardt beskattede Landbrugere selv.

Vi staar snart overfor den i Sandhed groteske og drastiske Situation, at vore Sogneraad skal til at lave nye Skatteligninger, paa Papiret paalægge Folk maaske endnu større Skatter end i indeværende Aar, Folk, som for største Partens Vedkommende kun har Underskud i deres Bedrift, og som har endnu mindre Udsigt til i det kommende Aar at kunne klare Skattebetalingen, end de har haft i indeværende Aar. Og desværre er der jo heller ingen Udsigt til, at Bybefolkningens Skatteevne vil være i Vækst, tværtimod, det mægtige Indtægtstab, Landbefolkningen lider, vil ogsaa afmale sig i Bybefolkningens Indtægter og Beskæftigelse, og jeg vil jo tro, at da den højtærede Socialminister sidste Lørdag udstedte den første Nødfordring, der er kommet her i Danmark, nemlig en Begrænsning af den Understøttelseslovgivning, hvis Administration Socialministeren saa storstilet havde udformet gennem sine foregaaende Cirku-lærer, var det paa Henstilling fra den højtærede Finansminister.

Derfor vender jeg atter tilbage til den Hovedopgave, den nuværende Regering har stillet sig selv fra Foraarsdagene 1929: Beskæftigelsesspørgsmaalet, og jeg tillader mig at spørge Regeringen, hvorvidt den agter at søge Foranstaltninger bragt til Anvendelse, hvorved Vejen frem til større Beskæftigelse bliver prøvet allerede først i det nye Aar. Vi ved jo alle, at Forhandlingerne om en lang Række Overenskomster er udsat til Januar. Vi ved desværre ogsaa,

at saadanne Overenskomstforhandlinger ofte først bliver ført, naar selve Arbejdstiden er inde og, som man siger, Parterne er forligsmodne; men nu er det, jeg gerne vil vide, om det er Regeringens Agt som Formidler at træde i Forbindelse med de to Hovedfaktorer i denne Sag, Arbejderne og Arbejdsgiverne, og prøve paa at skabe Muligheder for nye Overenskomster paa det nye Grundlag, Tiden kræver, for at Arbejdet kan komme i Gang.

Jeg mener, at Grundlaget for en saadan Formidling maa være til Stede. Flere af vore Byerhvervsvirksomheder har afgjort høstet visse Fordele af Forskydningerne i Valutaens Værdi Landene imellem, og de meget lave Priser, der er paa de vigtigste Livsfornødenheder, maa ogsaa kunne bidrage deres til at muliggøre gennem nye Overenskomster ikke blot en Standsning i Arbejdsløshedstallets Vækst, men ny Beskæftigelse af Arbejdere.

Det er min Overbevisning, at Tiden er inde, da Regeringen roligt kan hævde, at enhver i vort Samfund maa føle sit Ansvar nu mere end nogen Sinde. Dette gælder alle fra øverst til nederst, og jeg føjer til: De, der staar øverst, maa gaa foran. Jeg hører til dem, der mener, at alle vort Erhvervslivs førende Mænd og Selskaber — jeg tager her Arbejdets førende Mænd og Foreninger med, for de staar jo paa Højde med de andre baade i Indtægt, i Magt og Indflydelse og i Formue — i denne Situation maa vise et endnu mere villigt Sind til at faa Arbejde i Gang end nogen Sinde før.

Jeg tillader mig i denne Forbindelse at rette endnu et Spørgsmaal til Regeringen, og her vender jeg mig især til den Side af Regeringen, der repræsenterer det radikale Venstre: Har man ikke fra den Side Opmærksomheden henvendt paa det Problem, hvis Løsning navnlig den højtærede Udenrigsminister har været en saa udmærket og utrættelig Talsmand for, nemlig Arbejdes Tilvejebringelse paa Grundlag af Udbytte-delning.

Man har hørt lidt eller næsten intet herom, siden den højtærede Udenrigsminister er rykket ind i Ministeriet, men sidst, jeg hørte den højtærede Udenrigsminister tangere dette absolut interessante Problem, var ved Valgkampen i 1929. Han skildrede da, veltalende som altid, hvad en forstaaende Regering kunde øve af Indflydelse som Formidler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og hvor nødvendigt det da var at faa en Regering, der forstod at finde nye Veje frem paa Arbejdets Omraade. Nu har den højtærede Udenrigsminister jo rig Ad-